

ster, er mennesker, som har det svært, og som føler sig ydmygede og føler håbløsheden og skammen. Bare vi kunne komme væk fra det dér med at generalisere ved at kalde alle 800.000 i arbejdsfør alder for stakkels mennesker, for det er de jo ikke.

Så taler hr. Villy Søvndal også om, at vi ikke har råd, men underforstået: Jovist, har vi så. Jamen vi har i år et underskud på statens budget i størrelsesordenen 40 mia. kr., og det er andet år, hvor vi har et klart opsving i økonomien. Det er faktisk betænkeligt, og det var derfor, at jeg tidligere tillod mig at trække Sverige ind som et skrækeksempel, for det er jo det svenske statsunderskud, der er ved at kvæle det svenske velfærdssamfund under rentebyrden.

Så er det så let at sige til De Konservative: Hvor vil I så skære ned? Og så snart vi så nævner noget, kaster man sig over os. Vi lagde jo for præcis et år siden en plan frem, »Vækst og Velstand«, hvor vi skitserede en arbejdsmarkedsreform og et dagpengesystem; det er et enkelt område.

Det kan heller ikke have undgået hr. Villy Søvndals opmærksomhed, at både finansministeren, hr. Mogens Lykketoft, og arbejdsministeren, fru Jytte Andersen, til Det Konservative Folkepartis store tilfredshed på det sidste har sagt, at nu skal der gøres noget ved dette her med den kreative brug af de sociale systemer og af dagpengesystemet. Det skyldes jo, at der er nogle mennesker, som ikke føler sig ydmyget og håbløse, men som faktisk bruger systemet eller misbruger det. Og derfor skal der strammes op.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Hr. Frank Dahlgaards indlæg inspirerer mig lige til at kommentere det dér med at være så frygtelig forarget over alle de tilskudsordninger, som vi spreder ud med rund hånd: Der er altså et fælles ansvar mellem V, K, S, Det Radikale Venstre, CD og Kristeligt Folkeparti for den økonomiske politik, der er blevet ført i stort set de sidste 20 år. Så til hr. Frank Dahlgaard: Der er et fælles ansvar, det kan Det Konservative Folkeparti ikke løbe fra, og det tror jeg heller ikke de har noget som helst ønske om.

Men jeg vil godt sige to bemærkninger til hr. Villy Søvndal. For det første lød der mange hårde ord om skattereformen. Den var for de velbjærgede, det var en stor omfordeling til fordel for de velbjærgede. Det kan man mene, men det var altså alligevel ikke godt nok til, at de

borgerlige partier ønskede at støtte skattereformen. Regeringen måtte i sin tid bære den igen alene, og det viser måske noget om, at balancen slet ikke var så tosset endda.

Om orlovsordningerne, som hr. Villy Søvndal var meget kritisk over for og mente var blevet forringet her ved finanslovsforslaget, vil jeg sige, at Socialkommissionens forslag til orlovsordninger jo var knyttet tæt op på, at der skulle være genbesættelsespligt, og på den måde og kun på den måde kunne orlovsordningerne fungere som et effektivt arbejdsmarkedspolitisk instrument.

Det vovede vi ikke, må jeg sige til hr. Villy Søvndal, fordi vi jo lå under for den tilfredshedens tyranni, at vi ville imødekomme ønsker fra store befolkningsgrupper om at kunne bruge orlovsordningerne, uanset hvor i arbejdsmarkedet de var ansat, f.eks. sygeplejerskerne.

Men ikke desto mindre synes SF, at det er for dårligt, at man nu sætter grænsen lidt ned, sådan at det ikke er fuldstændig konsekvensløst at vælge orlovsordninger.

Vi har flere gange ændret orlovsordningerne lidt, sådan at det er blevet lidt vanskeligere for folk at gå på orlovsordninger, men alligevel er SF utilfreds. Jeg vil derfor gerne høre hr. Villy Søvndals bedømmelse af orlovsordningerne. Er det et arbejdsmarkedspolitisk instrument, eller er det ren familiepolitik? For hvis det er familiepolitik, kan vi lige så godt sige det rent ud: Så vil SF gerne have kvinderne hjem til kødgryderne. Så er det jo det, der er sagen.

(Kort bemærkning).

Villy Søvndal (SF):

Jeg vil gerne sige til hr. Erik Larsen, at jeg ingenlunde har taget patent på alene at have mødt mennesker. Jeg erkender selvfølgelig, at alle politikere søger inspiration ude omkring. Det synes jeg er vigtigt. Jeg har oven i købet deltaget i politiske diskussioner sammen med hr. Erik Larsen i de tilfælde, hvor vi har fået den samme inspiration.

Jeg kan i øvrigt også sagtens se den nuanceforskel, der er imellem hr. Erik Larsen politiske standpunkter også i en debat som denne her, og f.eks. hr. Anders Fogh Rasmussens teoretiseringer om en minimalstat, hvor jeg synes hr. Erik Larsen repræsenterer en borgerlig dannelse, som er langt mere klædelig end de mere teoretiske udsparke.

Men når Venstre siger, at man er enig i, at det er vigtigt ikke at fastholde mennesket i passivi-